

עקביתא בברכתו גג ז

אנן מלווים היוסט בדרכו האחזרונה את אחד מוטהטיקי קבוצתנו, את עקיבא ברנסווריין דברונו לברכה.

הbservה על פשירתו הגיעה אליונו הברוך, ואנו על פה שמדובר לא בא במשפטיע, הוא היבח אותנו בתדעה. שכן – אף אם אף פעמיים נאמר שזאת דרך כלبشر, ואף אם המות בא כausal מיסורים ממושכים וקשיים, – ברגע שמתבשרים אנו על פשירתו של אדם אהוב, קשה הדעתו וגודל הכאב.

עם עקיבא וטולה חיינו אנו, וזמןינו מעתן-צבי, ביחד זה 55 שנים. תקופה כזו של חיים משותפים, בעקב ובעמחות, יוצרת קשרים נפשיים שלשתיים אינם פחותים מקשרי קירבה משפחתית. אנו זוכרים את עקיבא בצעירותו כספורטאי ואלוף בתאגרפות, ובמשך כל חיינו המשותפים ברוחו השופטה בחינוך יוס-רוום, תמיד נטפס-הליוכות, פוב-לב, בעל חוש הומור מיוחד במינו, הקשור לבן אחד ואהוב שעכ"ד, בוגר ביבולתו המינוחתת לתקשות עם בני כל הגילאים. מאוד תחרר לנו האוריה הטובה שתמיד הרישה על כל הסובבים אותו.

חולצות חיוו של עקיבא דומות מאוד לאלו של מרבית חברינו הוותיקים. בשנת 1910 נולד בגרמניה, שנדב אותה אחורי קום השלטון הנאצי, קודם לדנמרק ולאחר מכן לעלייה לארץ-ישראל. בשנת 1935 נשא לאישה את טולה, ולימיטם נחברך הזוג ביזדים, נבדים ואף שתי בנות – משפה נולאה, הדקה ביותר. אין מילוי לתאר את התסויות בה טיפול בעקבית מולה ושאר בני משפחתו ממש עד רגעיו האחרונים.

עוד לפני זמן לא רב פגשתי אותו במקום העבודה, והוא בן 82 ופצעם במלחמו.

אנן הוותיקים – לא כותר לנו אלא להשלים סם הנובדה שהשורה מזדמנות. אךذكرנו של אנשים טובים יאיר לנו ולבאים אחרינו את דרך חיינו עוד זמן רב לאחר מותם.

כזה בשלוום, וזהי זכרונו ברוך.
29. 1. 1993

דברים ליד הקבר: גדורן פוליפס